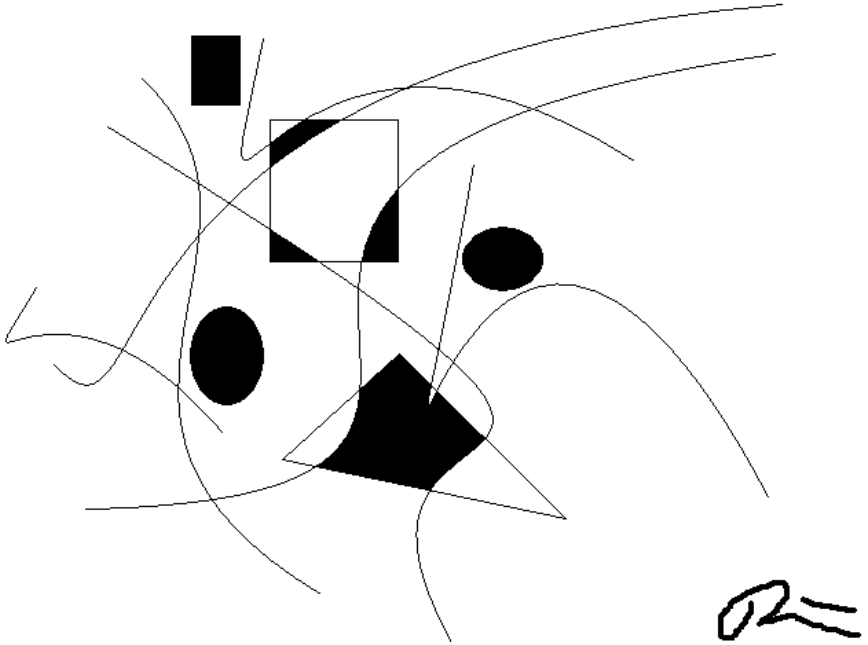

Michal Paděra

Jako malé nic

ILUSTRACE: PaedDr. Hana Horská

Michal Paděra

Úvod

Vždycky, když jsem četl nějakou knížku, neměl jsem rád ty hloupé úvody, a ani jsem je nemusel mít rád. Však stačí otočit jen pár stránek a jsou pryč. Proč ne. Něco, co pro někoho znamená strašně moc, je možné ve vteřině zbavit smyslu. Co znamená kniha bez úvodu pro čtenáře? Úlevu unavených rukou? Ale pro autora? Znamená jeho kniha bez úvodu jen prázdné listy bez duše.

Úvodem bych jen rád upozornil, že básně, které potkáte o pár stran dále, jsem psal tak, jak na mě působil život a také nejsem stroj, takže jsem nehledal rýmy na papíře, ale uvnitř sebe samotného... V každé stránce je ukryt smysl. Čtěte dál a zkuste pochopit, co pro vás těch pár slov znamená.

Písmena tvoří slova, slova tvoří slovní spojení, ale teprve spojení citů a pohledu na svět tvoří ty nejkrásnější básně...

OBSAH

Budoucnost	Lesk	Letní zima	Okno	Vánoční	Cit
Babička	Boj	Abeceda	Má láska	Světlo	
	Strom	Chleba	Tobě	babičko	
Zůstal jsem jen já a ty		Svoboda	Plavat	Oko	
Tvoje	Popelnice	Snílek	Bouře	Počasí	
Svá...	Vítr	Příběh	Tam	Vločky	

Budoucnost

První začal den minulosti,
každý kdo je, má jen strach.
Nebylo dost té ukrutnosti?
Bojiště žije jen při boji,
teď zas a zas zbyl jen prach.
Prach sám a sám, po boji.

Jediný vítěz je ona,
ona, jenž čeká tu vždy.
Smrt nekonečná, zlá,
spravedlivá, neomylná.
Není pravda, že víš kdy,
ta dáma přijde včas.
Není vidět, není slyšet,
ani bát nestihneš se,
vyděsí tě, sic nemá hlas.

Ať chceš nebo ne,
smutný osud této doby,
nevyhneš se dámě své.
Změn se, život tvůj zkus,
být tím, čím chceš.
Nestav zeď před touhou,
vždyť ty jiný jsi.
Tak dej se na tu cestu,
cestu těžkou, dlouhou.

[zpět](#)

Lesk

Leskne se kapka vody,
Nežli splyne s hladinou.
Než roztříští se silou,
tou vodní silou jedinou.

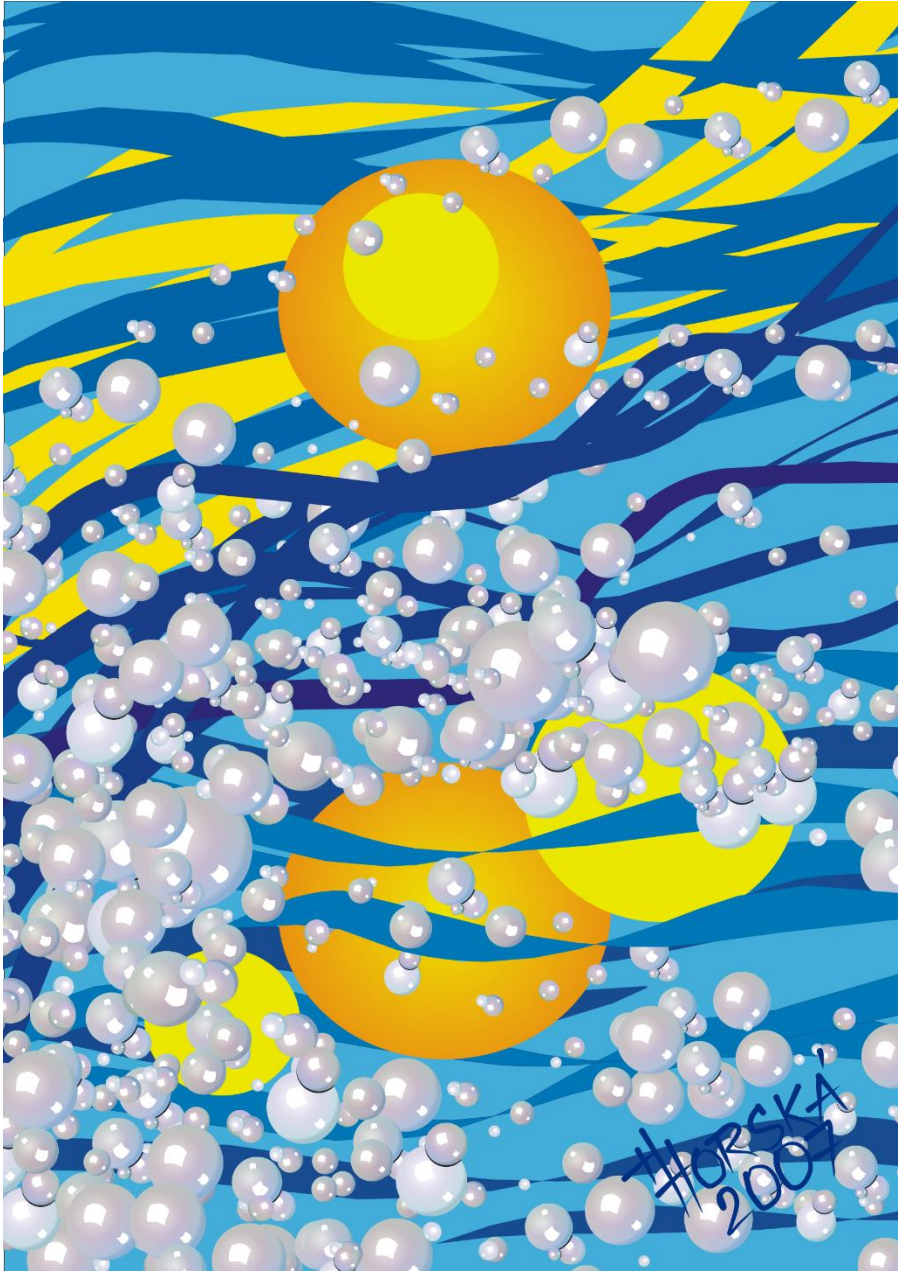
Lesklost lesku každý zná.
Krása lesku vidět bude,
až se něco lesknout bude.
Avšak nikdy nepozbude,
matnou krásu skrytou má.

Je lehké býti světlem,
mezi temnotou a tmou.
Těžší býti mezi světlem,
tmavou skvrnou jedinou.

Dost už lesku proklatě,
nechci žít už ve zlatě.
Mám svůj názor u sebe,
rád se koukám do nebe.

Slzy včera lesknuly se,
kapky velké jako hrách.
Nežli lesku vidět více,
hledám život v dětských hrách.

[zpět](#)

Letní zima

Venku vítr silně fičí,
všechno všude lítá.

Vítr silně fouká,
jen stožár se tyčí,
smutně z okna kouká.

Kouká ona jediná,
smutná, samotná,
záhada tajemná.

Nehřeje ji teplo ale chlad,
chlad lásky, touhy hlad.

Nikdy, nikdy víc,
nesmí vítr hřát.

Já chci moc, moc chci,
se tomu větru smát.

Léto přichází, opravdu?

Ale je ten správný čas?

Proč v dnešním kabátu,
je stále, stále chlad.

Teplo má vždycky hřát,
sníh má asi chladit.

Pravda nebývá jediná,
ve sněhu někdy končí,
a v teple občas začíná,
ta druhá známá pravda,
ta pravda jedna jediná.

[zpět](#)

Okno

Znám sta oken,
i z těch oken ta sta znám.
Jsou jich stovky temných oken,
za přítmí i za světla.

Velká, tmavá, hranatá,
snad skrývají nás světu,
avšak průhledná jsou většinou,
světlá, malá, kulatá,
skryjeme se jen za špínou,
postrach ptáků v letu.

Každé jiné světlo,
které na ně dopadá,
snad dobře by nám řeklo,
že každé okno světa,
svou krásnou duši má.

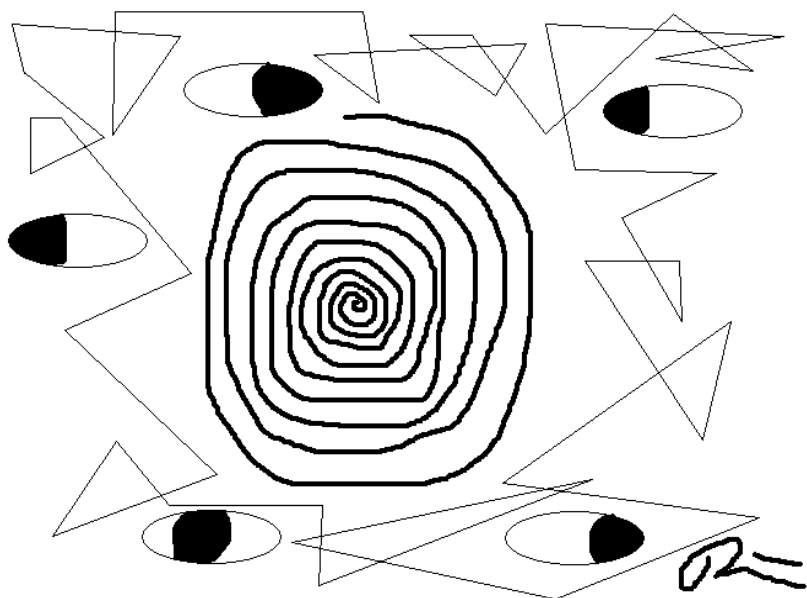
Nikdo z něj už nevidí,
tu pravdu pravdivou,
zlobu a závist od lidí,
tu nemoc lidí jedinou.

Jako duše okna dnes,

je i okno duše věz,
kdo nahlédne ten snad,
nenalezne zimní chlad,
ale letní náladu,
krásnou jarní zahradu.

Jen jedno okno stačí,
a znát se naučíš,
že osud tvůj je daný,
a je jedno to co víš.

[zpět](#)

Vánoční

Vánoční nálada všude tu je,
všichni se radují spolu.
Ta spousta jídla, pití,
být spolu u jednoho stolu.

Hezounké ozdoby zdobí,
vše, co má tu s námi být.
Snad jen něco tu chybí,
něco či někdo z nás?
Vánoční pohoda, klid.

Krásný znělý milý hlas,
měl nás rád a teď?
Kam se poděl? Kam asi,
odešel snad? Vráť se?
Ne, ne už tyto Vánoce,
Vánoce bez něj, proč?
Byl tu s námi přece.
Kde asi skončil on?
On rozpuštěný v řece.
Sněží snížek potichu,

dlouze krásně zpívá,
do tmava i do světla,
poslouchej ho trochu,
on na tebe se dívá.

Vrátil se a je tu zas.
Za oknem už napadnul,
chladný, bílý, bělavý,
sníh je všude napadlý.

Vločka lehce snesla se,
na zem před tvé nohy.
Teď je jenom na tobě,
zvedneš-li ji do výše,
foukneš do ní, kdo ví?

Snad poletí daleko,
nebo jenom krátce,
rozpustí se tak i tak,
možná, rozplyne se sladce.

[zpět](#)

CIT

Jsem jen zvláštní sběratel,
co tvá slova sbírá.

Jsem jen zvláštní sběratel,
co do očí se dívá.

Jsem jen zvláštní sběratel,
co nebojí se chválit.

Jsem jen zvláštní sběratel,
co se nechce vzdálit.

Sbírám lásky střepiny,
utroušené tajně.

Jsem jen zvláštní sběratel,
sbírám štěstí marně.

Krásný motýl letí sem,
kampak asi míří?

Jsem jen zvláštní sběratel,
velmi mě to tíží.

Miluji krásnou květinu,
ta však patří jemu.

Jsem jen zvláštní sběratel,
nikdy už ji neobejmu.

Proč je tak málo květů,

proč už nevoní mi den?
Viděl sem už pár světů,
budu hledat dál můj sen.

Jsem jen zvláštní sběratel,
co na rady nedá.
Jsem jen zvláštní sběratel,
který stále hledá...

[zpět](#)

Babička

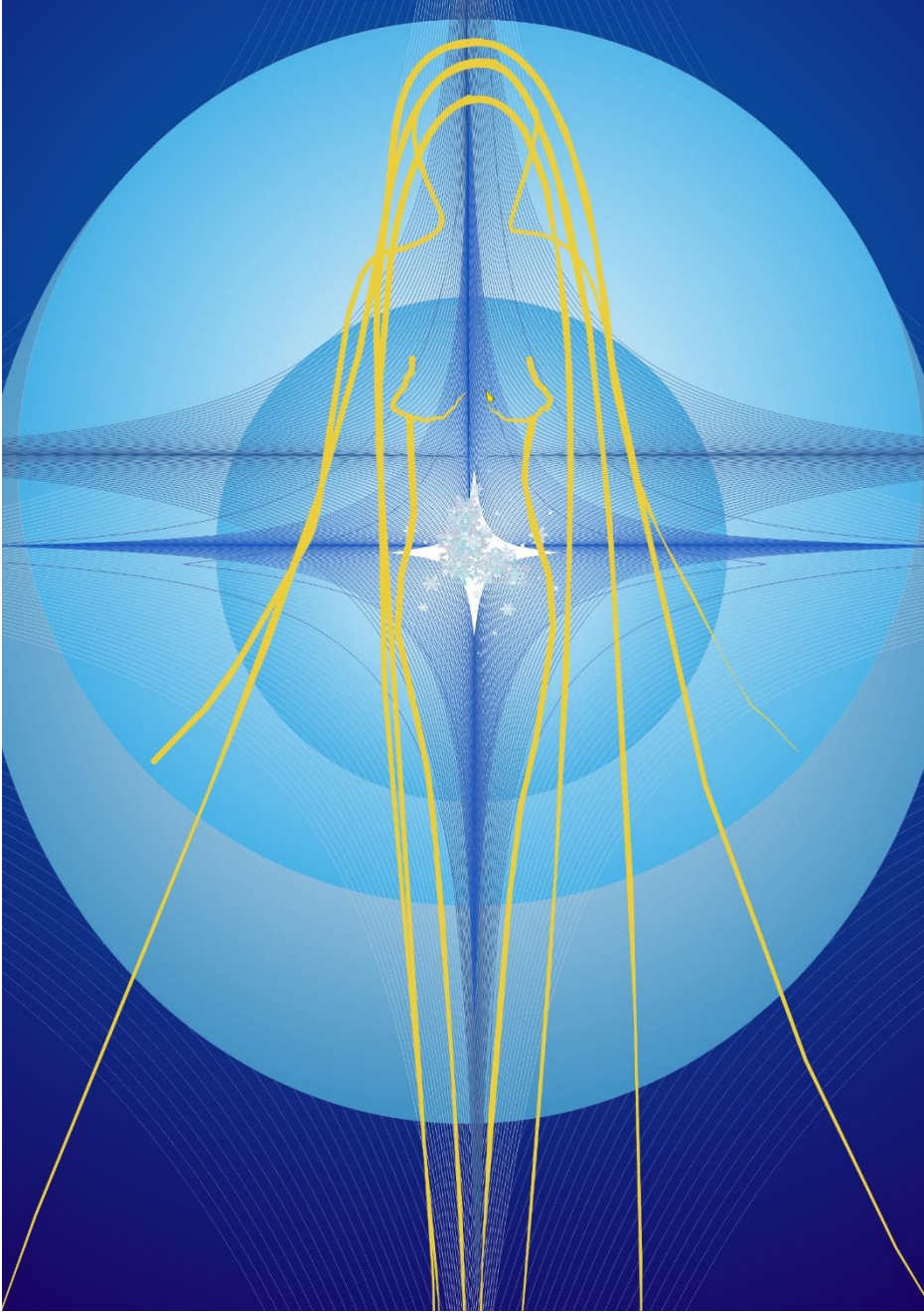
Já dlouze čekala tu na tebe,
a neustále čekám tady dál.
Doufám, že někdy dočkám se,
v té chvíli poslední nechci,
nechci býti už nikdy sama.

Bud' tu se mnou do konce.
Stůj, anebo třeba sed',
smutek v duši zapírej,
do očí mi prosím hled'

Doufám, že ne naposled,
takhle na tě koukám.
Usměj se a drž se mě,
za ruku mou starou.
Třeba je to naposled,
co vidíš mě tak zdravou.

Tak já už odcházím,
život ke konci se chýlí,
Nezlob se, už musím jít.
Sbohem, moji drazí, moji milý.

[zpět](#)

Boj

Už mám, mám, mám,
nechci už nic víc, víc, víc.
Už mám víc než znám,
mám už víc než rub a líc.

Mám kapsy plný síly
a v rukou odhodlání,
hlavu plnou v tebe víry,
v duši jenom jedno přání.

Nevzdávej tu být, být, být,
ne, ty ne, ty nechceš už žít,
žít stále stejnou dobou,
dobu hloupou v sobě mít.

Změň se, no tak, tak teď,
ne dozadu, dopředu teď hled'.
Jestli tohle vážně chceš,
dokážeš to, věř si den co den.
Kdo prohraje je zapomněn.
Bojuj za svou pravdu.
Vítězství je velmi blízko.
No tak nebud' nula troškař,
nikdy nelítej moc nízko.

[zpět](#)

Abeceda

Alej plná stromů a listí
Brouzdám se hloubkou stínů
Cítím vůni padlých duší
Dávám ti naději, že srdce buší
Erb tvůj v sobě nosím
Fleky krve pokryt den
Gesty svými tebe prosím
Hoď mi lano, pomoz jen

Chodím rovnou za tebou
I když jsem jen pouhý sen
Jestli tebe zimou zebou
Kdo pak zahřeje tvůj den
Lovci lásky v koních jedou
Modlím se, snad zmizí sen
Náměstí bez lidí je plné
O světě přemýšlej
Proč listí v noci padá
Quasimodo nebyl zlej.
Ráda máš, když záda zohýbáš
S tou starou silou nehybnou
Tou silou touhy a moci jedinou

Už nadešel ten správný čas

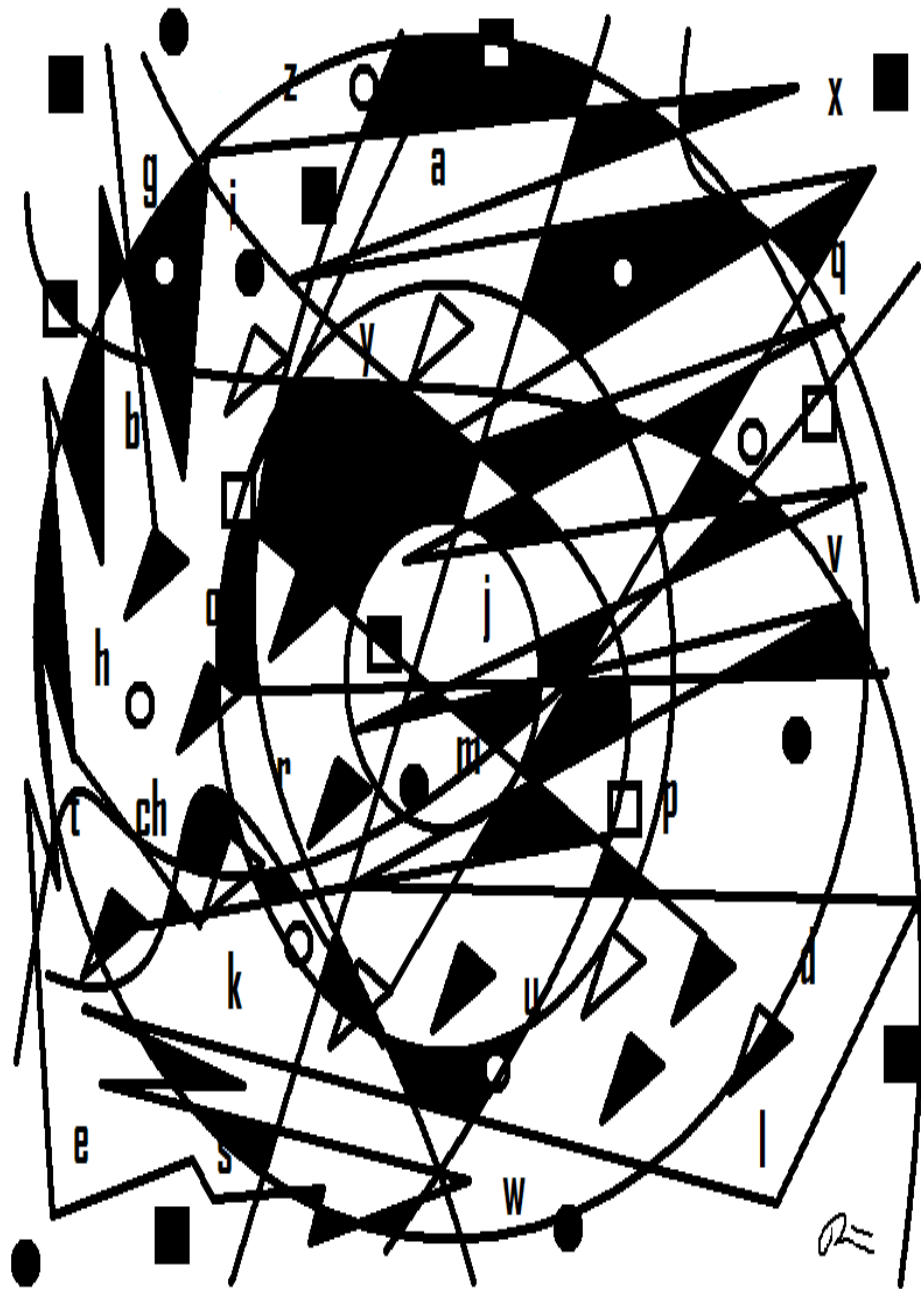
Vždyť konec už blíží se

XXXXXX

Zvoní zvon, utichá hlas

Život dneškem vzniká, zítra ničí se.

[zpět](#)

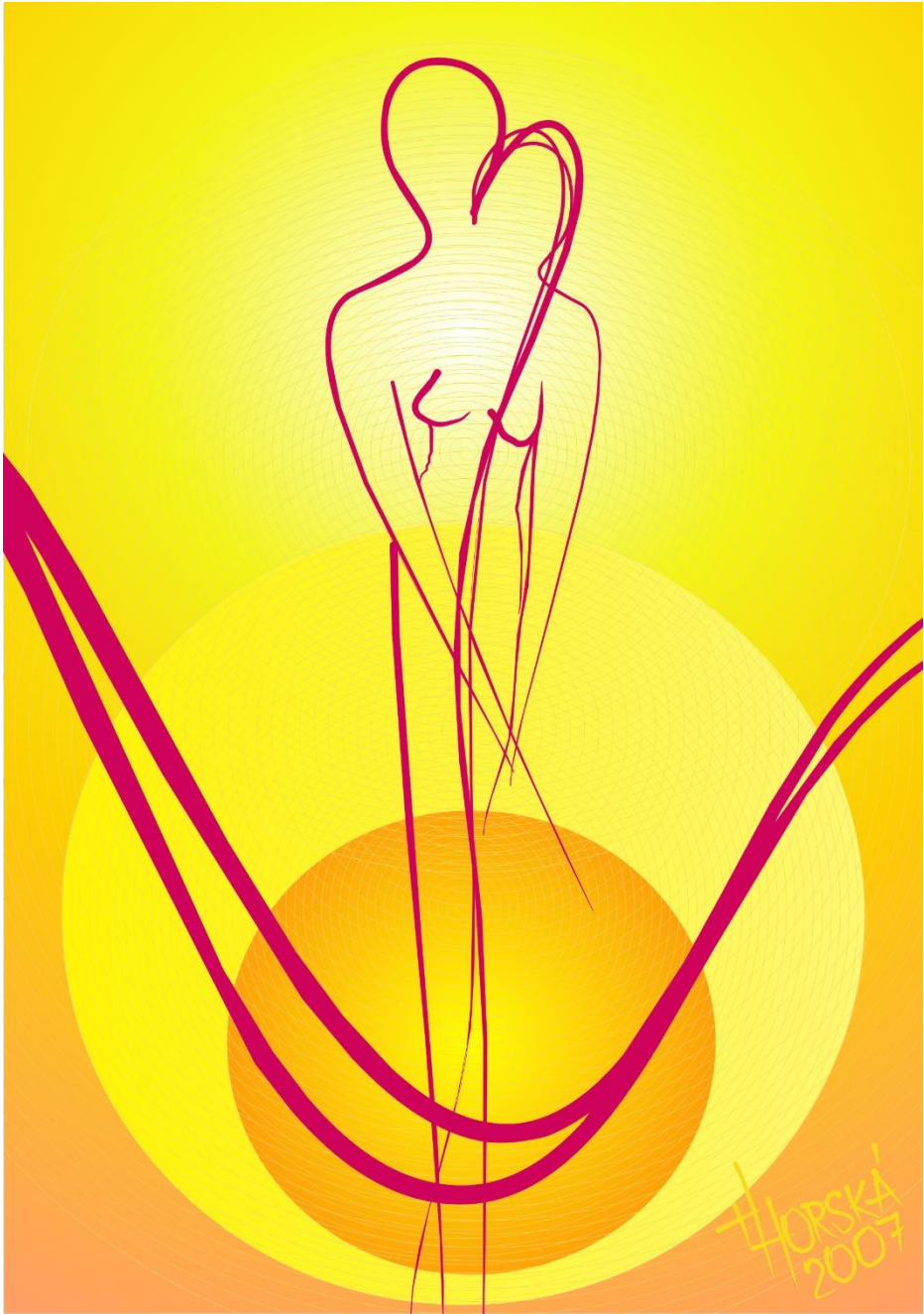

Má láska

Lásko, miluji tě dnes,
zítra také prosím věz.
Věz, že každý den víc,
a víc už není nic víc.

Chtěl bych ti má lásko říct,
že má láska k tobě je cit.
Cit, který kolem poletuje,
nikdy, ale nikdy neuletí,
když ho někdo opětuje.
Být já tebou a ty mnou,
milovat se pod lampou.
Ta touha, krása, vášeň noci.
Já, ty, oplácíš mi ten pocit.

Pokaždé když tmou jdou,
mé kroky jdou za tebou,
ty, ty jsi mou jedinou.
Prosím řekni, co bys chtěla.
Mluv, dokud tu se mnou jsi,
chtěl bych tvoji duši jemnou,
nechci jenom krásná těla,
koukáš na mě přes vlasy.
Miluješ mě nebo ne?
Já tě včera, zítra, dnes,
kdo ví, kde je v lásce mez?

Světlo

Každou chvíli, cítím to
všude, tady kolem mě.
Je to silné mocné pouto,
je to uvnitř, je to vně.

Síla, která nepropuká.
Čeká, až jí bude třeba,
netouží se chvástat,
ví, ona ví, ona kouká.
Nechtěj ji nikdy chápat,
byl bys ztracen navždy.

Tápající tmou, světlo hledá,
černá, bílá, silná, slabá.
Všechny svou hrdost mají,
neuhnou ti v cestě.
Chtějí jenom jít a jít,
oni svoji cestu dávno znají.

[zpět](#)

Strom

Velký, mocný, moudrý,
starý strom tam stojí.
Protkán větvemi, tiše
kolébá větrem větve své.
Krásná je jeho duše,
střeží tajemství staleté.

Jak dlouho ještě?
Jak dlouho vydrží tu stát?
Stačí chvíle a už není,
není nic, co měl jsi rád,
nikdo s kým si můžeš hrát,
nikomu dávat ani brát.

Strom je zvláštní tvar,
tvar, který není daný,
může i nemusí tu být,
je to vzácný dar,
příběh neohraný.

Vidím listí, poletuje,
krouží, touží, apeluje,
na vás všechny tady,

stromy tvoří lesy,
les je všude doma.
Kdo z nás ale vydrží,
stále přímě stát,
stromům se podobat,
být věčný jako tma?

Strom tvořen jmény,
stále hledá, hledá další,
hledá rodiny kořeny,
snad právě té naší,
naš rodokmen rodiny.
Spousta lidí, času.
Právě odbily hodiny,
utichlo mnoho hlasů.

[zpět](#)

Chleba

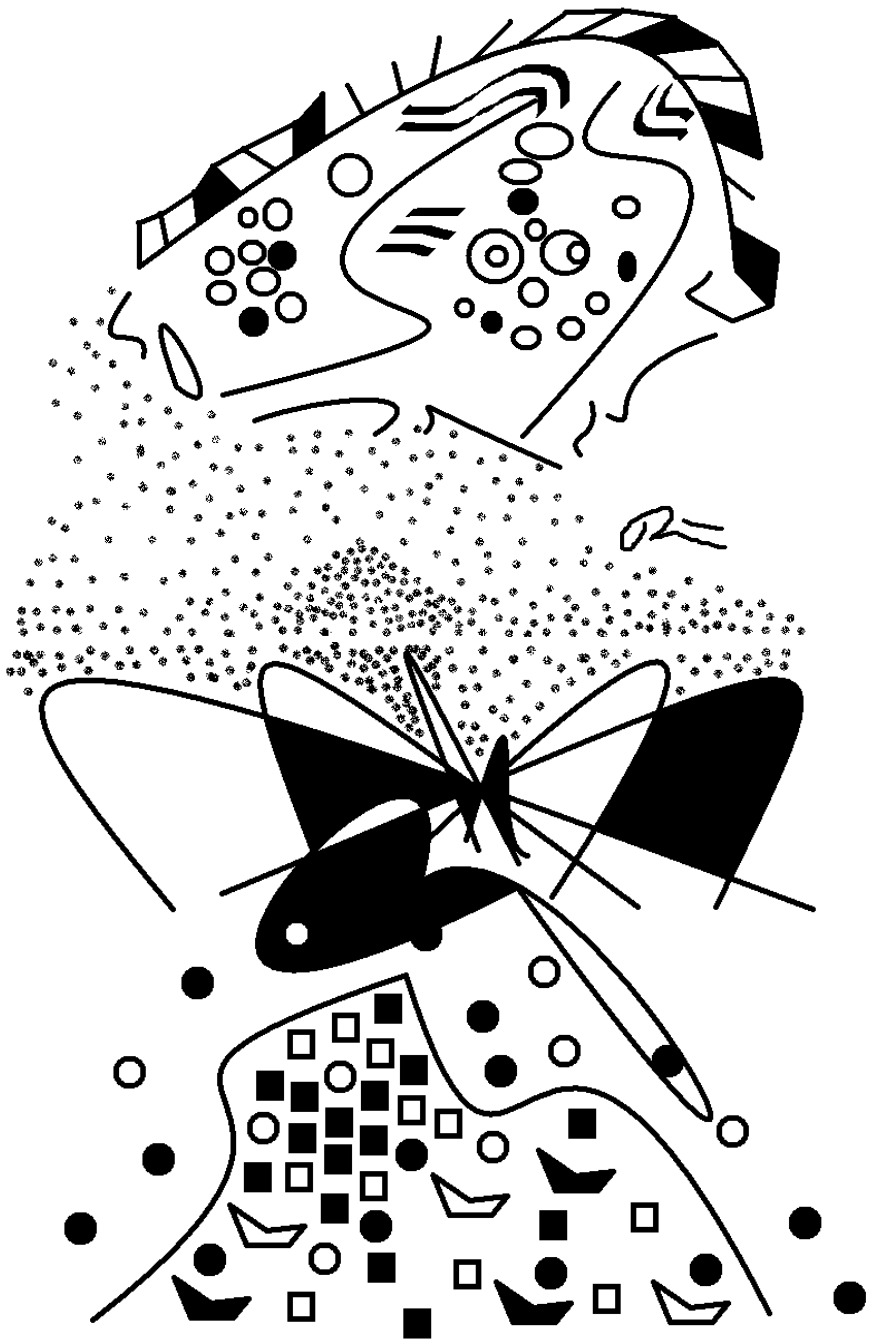
Každý další dlouhý den,
nikdy nevíš kdo a kde.
Co tam dělá jak se má.
Nový chléb je nakrojen.

Stále něco nově začíná,
a někdo třeba končí.
Proč ale nebýt nový?
Nový krajíc nakrojený.

Kolik jen drobků máš?
Kolik jich je daných?
Kolik si jich zaslouhuješ?
Které jsou tu navíc?

Snad se jednou dozvíš,
co to všechno značí.
Na co vlastně jsi
a co k životu stačí.

[zpět](#)

Tobě babičko

Přinesl jsem ti babičko,
ze života zahrady květ.
Bez tebe nesvítí sluníčko,
strážce co hlídá náš svět.

Viděl sem jednou anděla
a s jistotou ti můžu říct,
on měl sic vlasy doběla,
ty však bělejší máš je víc.

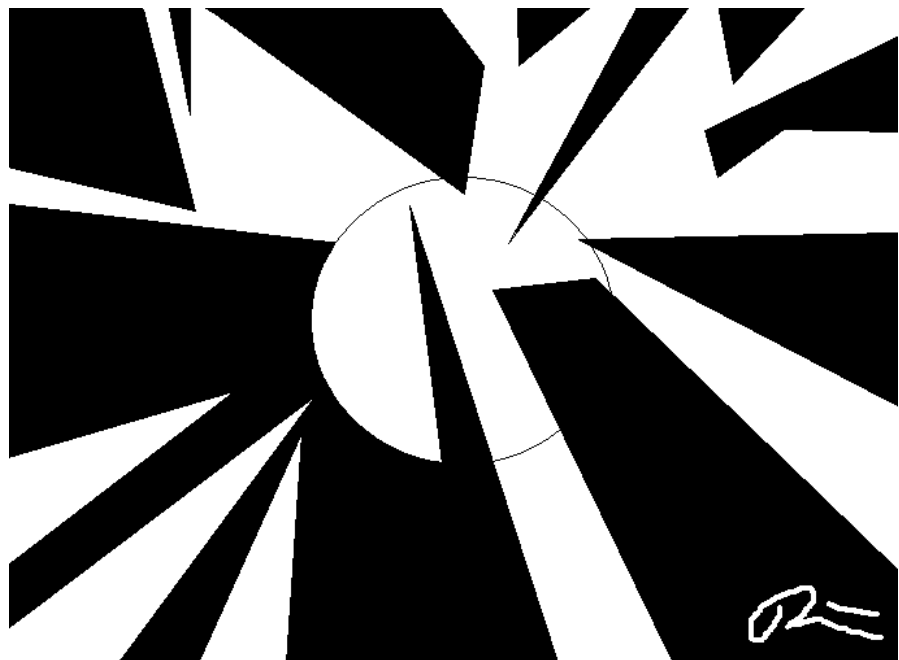
Pověz nám, kam si schovala,
snad v zástěru svou as
ta křídla krásná, bělavá
a ten andělský hlas.

Před námi stejně neskryješ,
že máš nás všechny ráda,
oči a činy tvé tě prozradí,
že milovat nás ti nevadí.

My všichni tady jako rodina
ze srdce přejeme ti dnes,
hodně štěstí, spoustu let,
máme tě rádi prosím věz
s tebou je hezčí tenhle svět.

Tak jako tvoje zahrádka
i tvoji blízcí kvetou,
slova tvá v duši pohladí,
rád mám tvou duši čistou.

[zpět](#)

Zůstal jsem jen já a ty

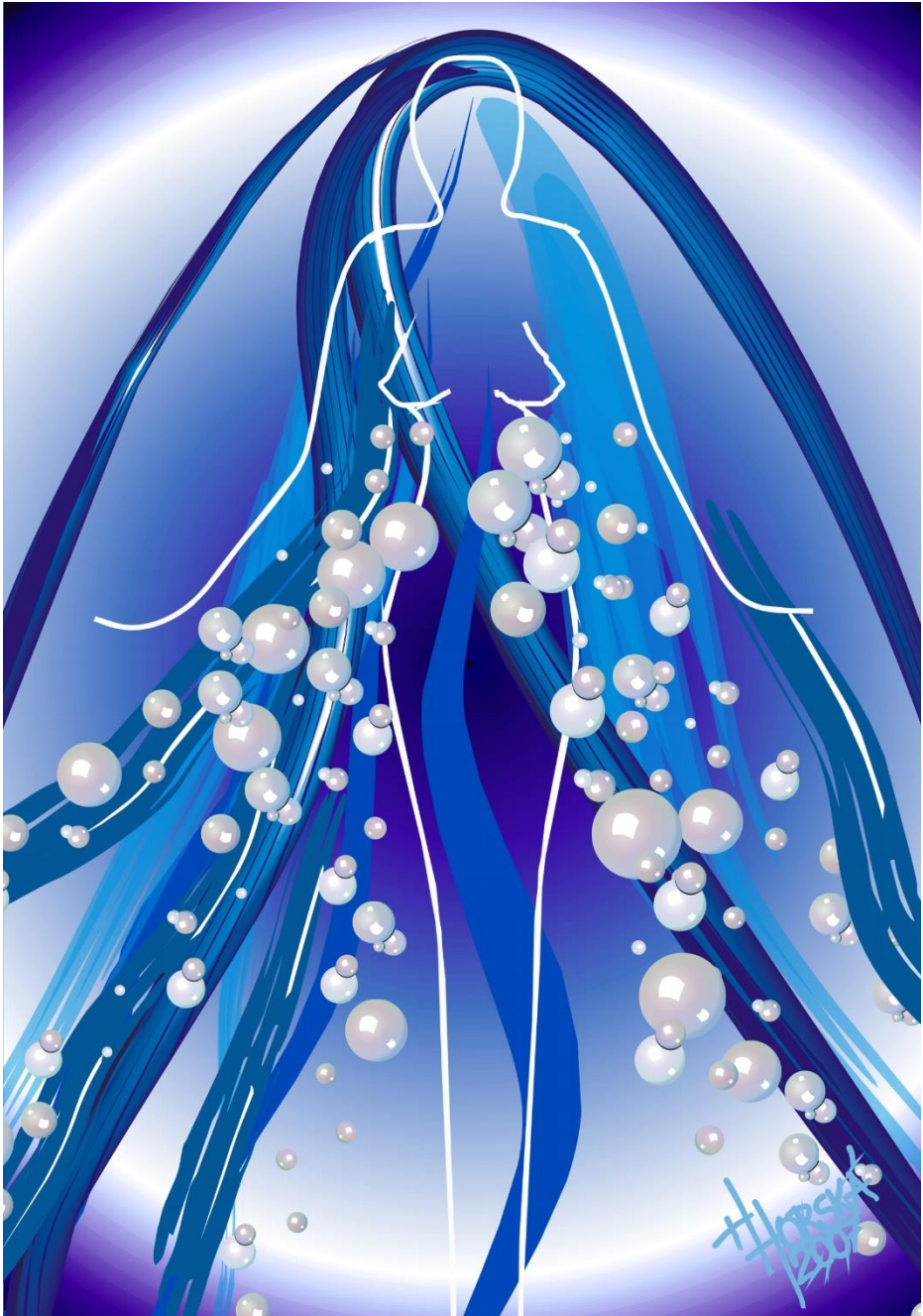
Až jednou neuvidíš smysl.
Až jednou nebudeš mít chuť.
Až přestaneš o životě snít.
Až budeš, nebo nebudeš chtít být.

Pak nečekej, že ti poradím.
Pak nečekej, že ti uvěřím.
Pak nečekej, že ti pomůžu.
Pak nečekej, že tě pohladím.

Ne, nic už s tebou nezmůžu.
Ne, nebudu tě zvedat po pádu.
Ne, nebudu tě bránit před tebou.
Nemůžeš stále koukat jen dozadu.

Znám jednu tobě podobnou.
Znám jich stovky dalších.
Znám ty, co nikdy ze dna se nezvednou.
Znáš ty, jak vypadáš v očích našich?

[zpět](#)

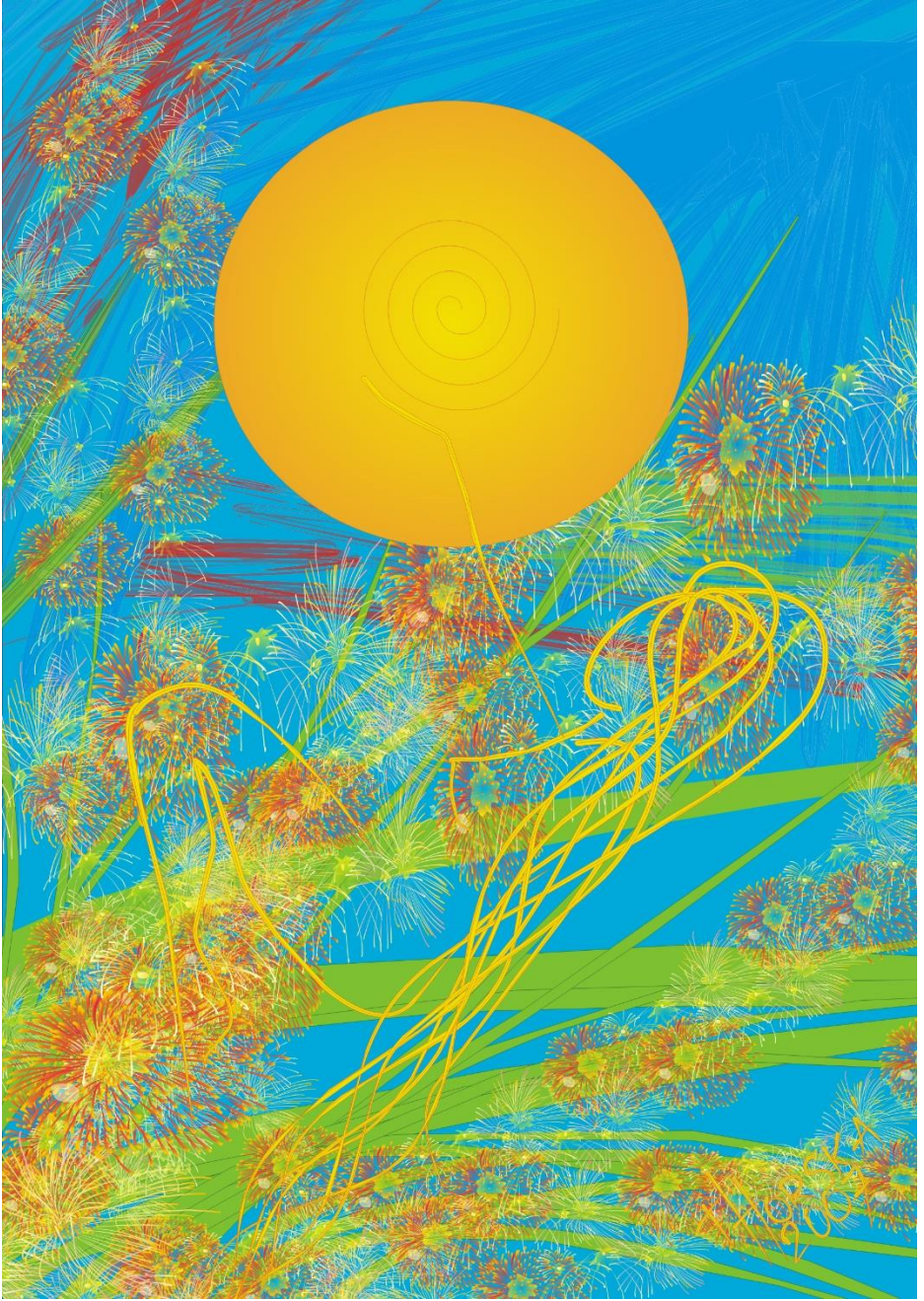
Svoboda

Jen jednou mě chytla za ruku,
já ucítil jsem zvláštní chlad.
Den byl však v letním měsíci,
nebyl to strach, byl to jen hlad.

Mé srdce touhou tesknilo,
a po ní byl ten hlad.
Chtěl jsem jí celou celičkou.
Ona je mojí maličkou,
mám ji doopravdy rád.

Má láska, bez ní nežiji,
lepší umřít nežli snad,
otroka kus života hrát.
Svoboda jedna jediná,
kterou každý touží mít,
svobodná a nevinná,
nechci už nikdy bez ní žít.

[zpět](#)

Plavat

Kdo by se učil plavat?
Kdo by snad chtěl znát?
Kdo z nás šel by dál?
Kdo, tak kdo se tolik bál?

Bál ses snad, že už je čas?
Ta chvíle před tebou.
Bojovat boj za pravdu?
Staletá podpírá staletou.

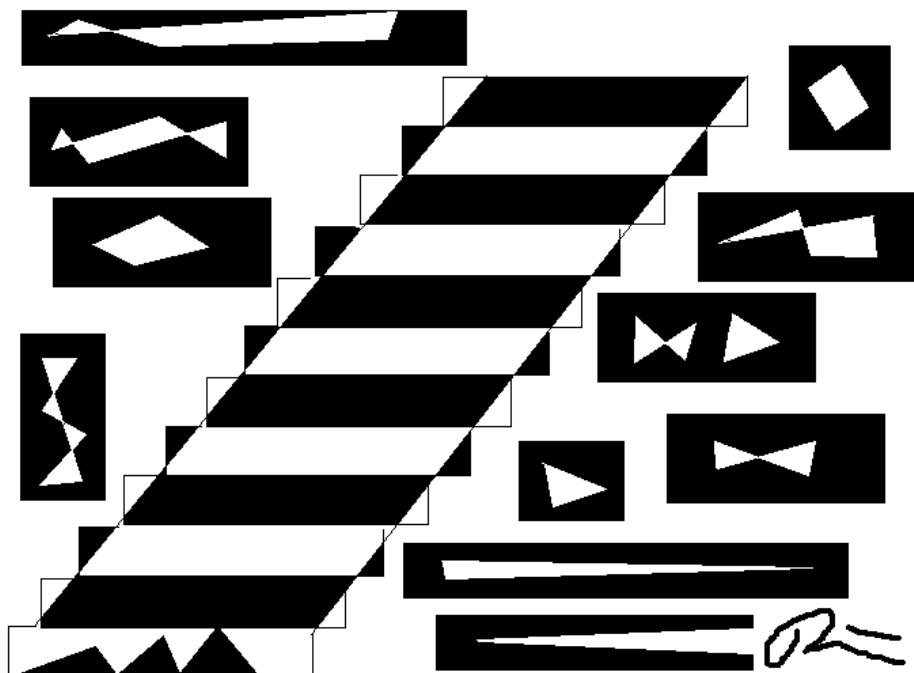
Je slyšet jen tvůj hlas,
tak vpřed běž, utíkej,
je tu znova zas a zas.
Už není cesty zpět,
nemáš se kam vracet,
měl sis včas rozmyslet,
co mít jsi chtěl, a moc,
a nechtěl jsi to ztrácet.

Už je to pryč, za náma.
Není se vůbec čeho bát.

Už zvítězil jsi rukama,
naučil ses tu hru hrát.

Tak plav a už se nevracej,
pamatuj si ale,
už nikdy, nikdy neztrácej,
neuč se jen v životě brát.

[zpět](#)

OKO

Co to pro mě znamená?

Jedno malé mrknutí
překrásného rána.

Co to pro mě znamená?

Má oblíbená píseň
rádiem je hrána.

Co to pro mě znamená?

Když zrcadlo se směje.

Co to pro mě znamená?

Co se to se mnou děje?

Co to pro mě znamená?

Když pohladíš mi vlasy.

Co to pro mě znamená?

Když maluješ si řasy.

Už vím, že držet za ruku,

někdy víc než láska je.

A víc než slunce samotné,

mě zima s tebou zahřeje.

Když se ráno probudím,

a zavřu oči.

Když tě večer políbím,
a zavřu oči.
Když se s tebou procházím,
a zavřu oči.
Už vím, kolem očí se to točí.

[zpět](#)

Tvoje

Jsem jen snílek bezesný,
minuty i vteřiny.
Jsem jen snílek bezesný,
mívám sen jen jediný.

Cítím pohled do očí,
do srdce mě bodá.
Cítím tvoje dotyky,
láska si nás hledá.

Jsem jen snílek bezesný,
každá tvoje slova.
Jsem jen snílek bezesný,
slyším uvnitř znova.

Nežli slunce zapadne,
den a noc se setkají.
Na tváři tě pohladím,
pošeptám ti potají.

Jsem jen snílek bezesný,
kapky rosy padají.
Jsem jen snílek bezesný,

potichu a potají.

Jsem ten, kdo stojí u tebe,
ten z koho tě mrazí.
Ten kdo vždycky zvedne tě,
když zlo tě k zemi srazí.

Jsem jen snílek bezesný,
ty si ten můj sen.
Jsem jen snílek bezesný
miluji tě den co den.

[zpět](#)

Popelnice

Jedna malá taková,
před domem mi stojí.
Míry nejsou ideální,
všichni se jí bojí.

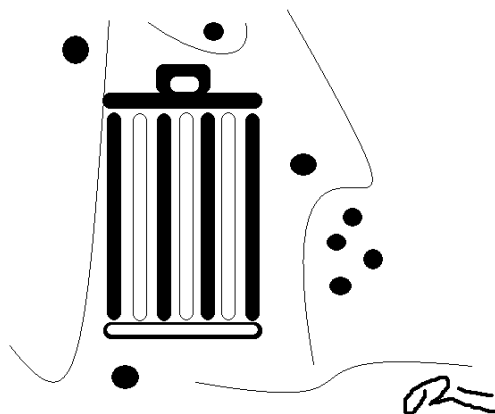
Je to kráska plechová.
Na ulici tiše trpí.
Lidé o ni nemluví,
bez ní však žít neumí.

Málokdo snad ví ,
skoro nikdo vůbec,
co se uvnitř skrývá v ní.
Možná je to tajemství,
myslí nějaký sobec,
ale je to prostější,
je tam konců konec.

Jedna z těchto popelnic,
dneska má svůj den.
Konečně ji vyprázdní,
byl to její sen.
Ostatní jen závidí,
sledují tu akci.

Rádi by se přidali,
nejsou plné špíny,
stále hledí do dáli,
snad pomůže jim jiný.
Proč vlastně máme dno?
Hádají se popelštinou.
Celý rok tu stojíme,
žádné oči nespočinou.
Na tu krásu z nerezů,
proč je máme?
Díky kovu, díky železu.
Přijdi se za mnou podívat.
Čekám tu na tebe dále.
Trošku si popovídat,
já budu tady stále.

[zpět](#)

Snílek

Rád, tak rád bych jednou šel.
Stále toužím aspoň chvíli stát.
V oblacích se často vznáším,
ve snech si sem chodím hrát.
Hledal jsem a hledám dál,
mám to místo toliko rád.

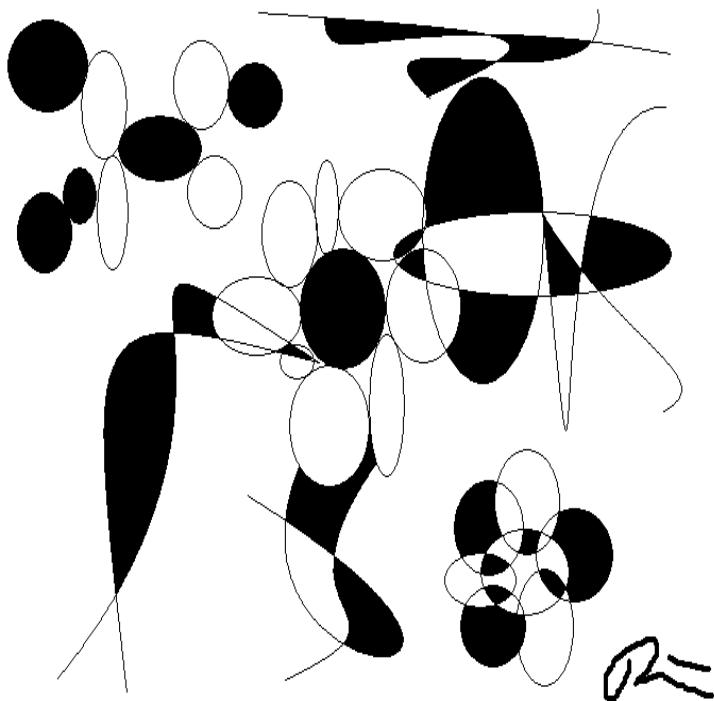
Znám už křídla bělavá,
z temnoty mě vedou.
Sbohem místa létavá.
Třepotám se ve větru,
vidím zemi šedou.

Jsem teď šťasten napořád,
budu chodit po nohou.
Křídla nechám větrem vát,
místo vás mám teď rukou.

Lidské ruce na mě mávaly,
a na každé z těch rukou,
seděl osud nepoznaný,
avšak těmto lidem daný.

Já chtěl všechno a hned,
tak zapomněl jsem as.
Snad najdu cestu zpět.
Chci křídla, chci létat zas.

[zpět](#)

Bouře

Šumí moře, šumí oceán,
vítr silně v plachty fouká.

Tmavá bouře nepomíjí.
Černý koráb je větrem hnán,
Šumí moře, šumí oceán.

Kdesi v dáli světlo bliká,
kapky deště všechno bijí.
V podpalubí hlásek vzlyká,
v této bouři mrtví žijí.
Světlo náhle zhasíná,
a ve veškeré té snaze,
koráb ke dnu poklesá,
a hlas pomalu utichá.

Temnotou vše přikryto,
nikdo nepřežil tu noc.
Mnoho krve prolito.
Koráb nový větrem hnán,
šumí moře, šumí oceán.

[zpět](#)

Počasí

Kapka krve stéká.
Na duši je rýha.
Půlka srdce nebuší.
Rozum sotva stíhá.

Dneska jsi mi odešla,
zmizela jsi v mlze.
Kapka krve stéká.
Duhy třpyt je v slze.

Obloha je zakrytá.
Z mraků hustě prší.
Slunce už mi zapadlo.
Smůla v hromadu se vrší.

Konec konců je to tak.
Ať už déšť tu neprší.
Ať odtáhne ten mrak.
Sbohem moje starosti.
Kapka krve stékala.
Konec jako začátek.
Už odjíždí mi vlak.

[zpět](#)

Svá...

Slyším tvoje dotyky,
tóny jemné, sladké.
Hudba jsou tvé pocity.
Klavír pláče potichu,
zná tvé prsty hladké.

Do vlasů ti slova kreslí,
stín co krásu skrývá.
Přítmí všechno přikrylo,
ve snech to tak bývá.

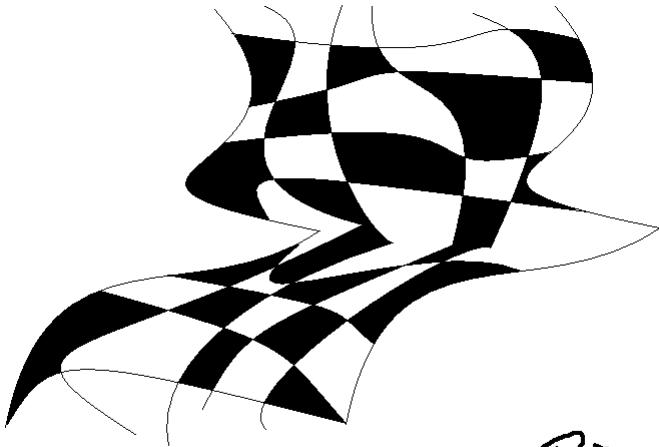
Nocí všechno přikryto,
Tichý tón zní stále dál.
Dnes je ten den jediný,
i vinný je bez viny.
Kdo bál by se hrát dál?

Rty pomalu otvíráš,
čekám tvoje slova.
Oči něžně zavíráš,
chci tě líbat znova.

S vlasy vítr hraje si,
rozcuchaná hravě.
Koukáš na mě přes řasy,
víš co chci, už znáš mě.

Orosené klapky klavíru,
stalé tiše znějí.
Duše šité na míru,
milovat se chtějí.
Minulost už pohřbil čas,
možná všechno skončí.
Možná začne všechno zas.
Možná nevíš, co už máš,
další den už není tvůj,
věř mi, zítřek bude náš.

[zpět](#)

Vítr

Dnes stejně jako včera,
písek pod nohama letí.
Dnes stejně jako včera,
zrna lásky jako lidské smetí.

Po poušti se plazí,
slunce nohy spaluje.
Stihne to či nestihne?
Než písečný koráb odpluje.

Prší kapky horka.
Žízeň sotva hasí.
Tulák sám a bez vody,
nezná chvíle pohody.
Všechno na teď sází.

Přejít nebo padnout?
Prohrát nebo vyhrát?
Padnout a pak zvednout,
nebo vůbec nehrát?
Myšlenky tu plynou,
jako v lidské duši.
Vznikají a hynou,
jako vítr v poušti.

Příběh

Kapky na list stékají,
plynulost je věčná.
Potichu a potají,
kapky na list stékají.
Chybí stránka závěrečná.

Konec nikdy nenastal.
Kniha stále nedočtená.
Kapky na list stékaly,
plynulost je věčná.

Příběh, který začal dnes,
marně závěr hledá.
Kapky na list stékaly,
příběh slova hledá.

[zpět](#)

Tam

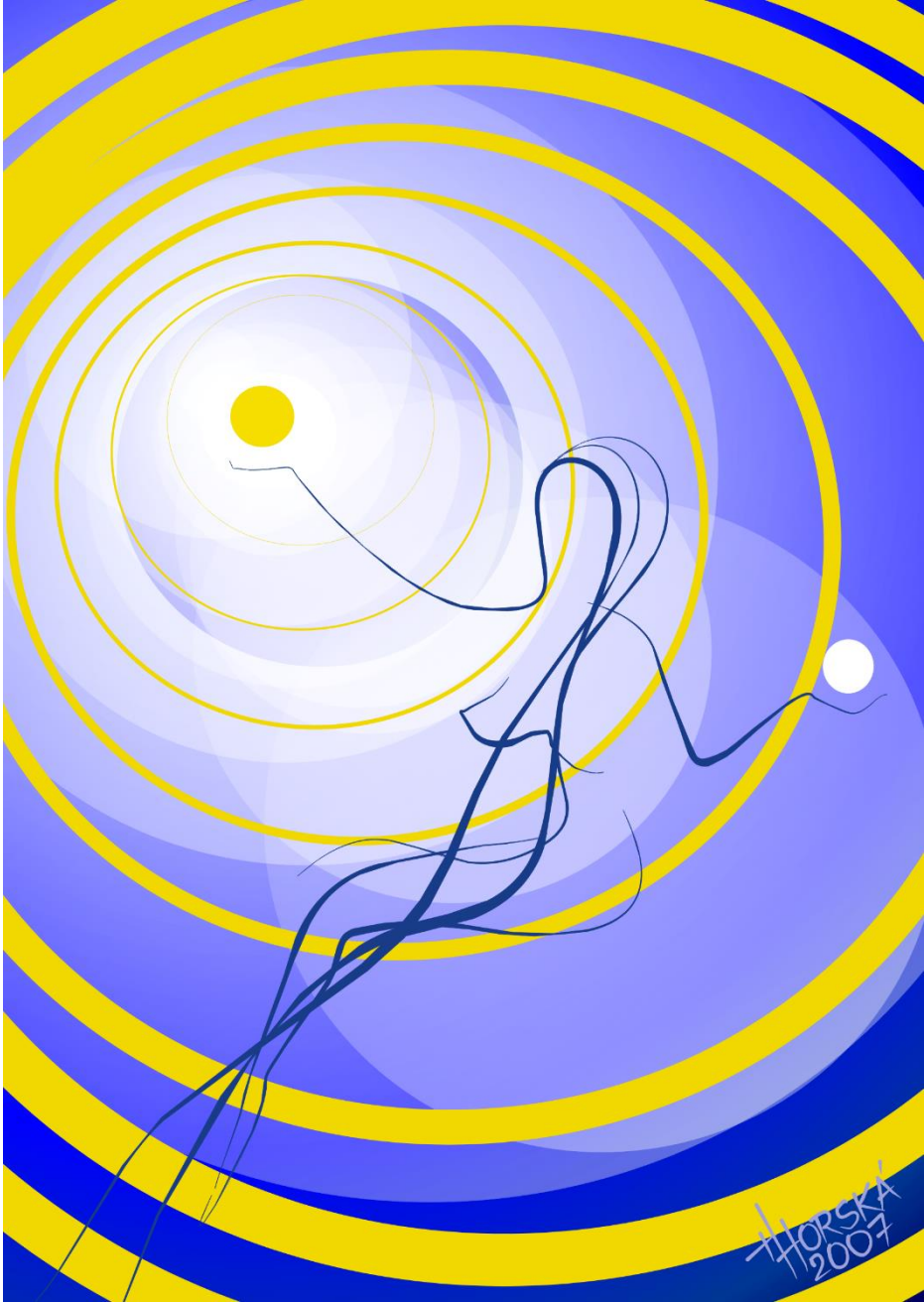
Nechci se nikdy učit.
Chci, aby učili se ostatní,
co já budu psát.
Nechci nikoho do ničeho nutit.
Chci, aby každý měl mě rád.

Kdybych šel cestou neznámou,
kam značení světa nevede.
Šel bych tam rovnou za mámou,
tam, kam kolej vlaků nejede.

A kdyby někdo nevěděl,
snad netušil by asi,
že důvěra v ní je jediná.
Už tma zavřela nám řasy.

Ať už venku silně prší,
nebo velká bouře řádí.
Ten, kdo vždycky pohladí tě,
je tvá máma co ti radí.

[zpět](#)

HORSKA
2007

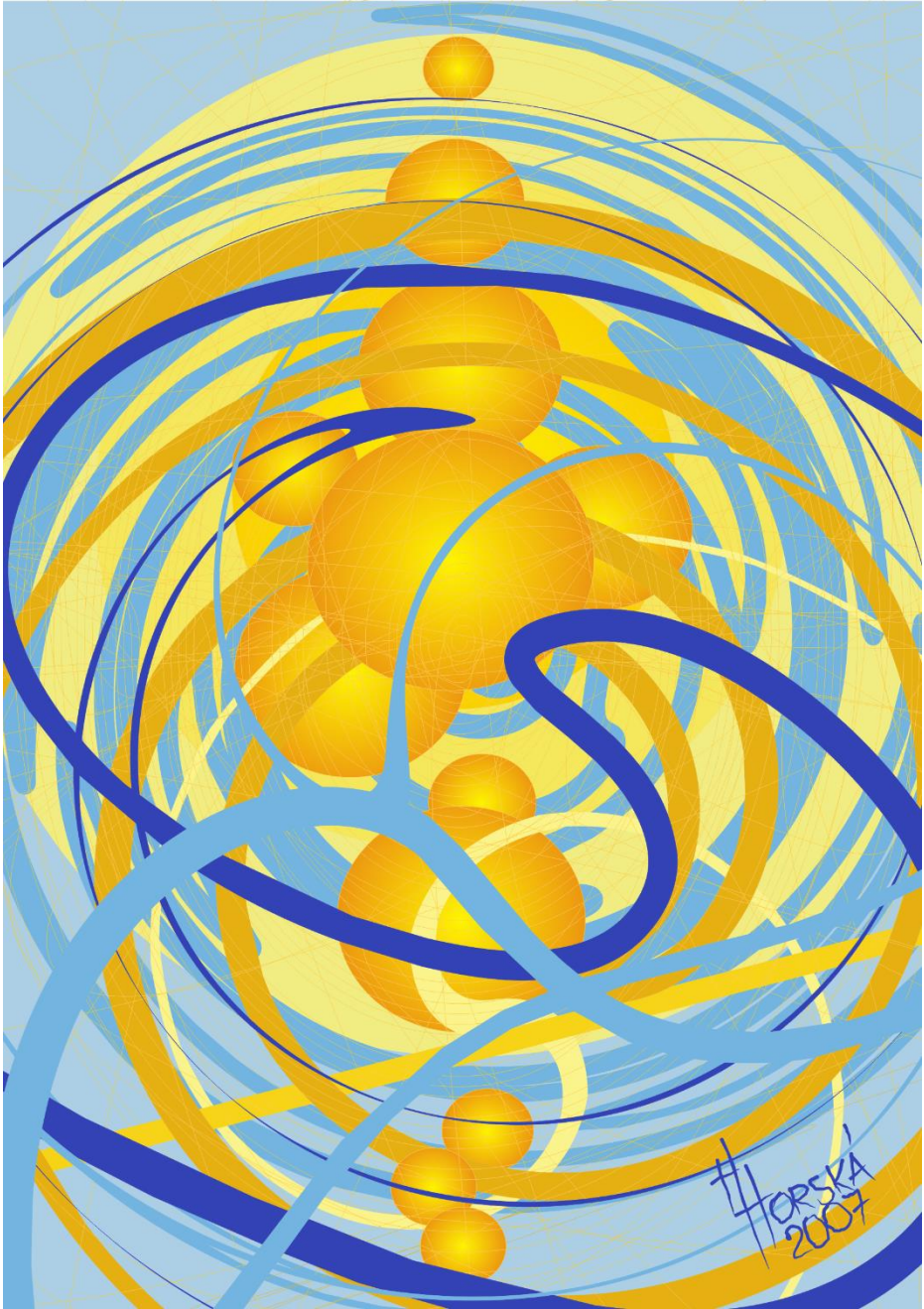
Vločky

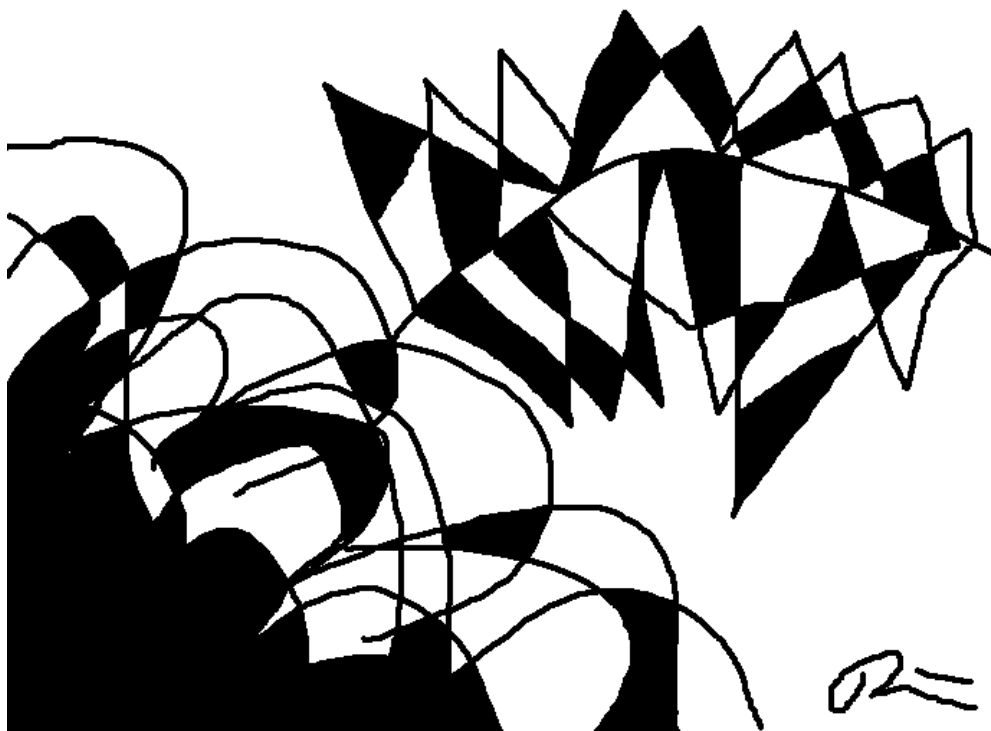
Polykáš vzpomínky jako když vločky,
jako když vločky na poušť padají.
Padají pomalu a neznají tvé vzpomínky.
Jsou to jen vločky, co padají a padají.

Vzpomínáš, tenkrát sněžilo.
Ty vzpomínky už vločky pohřbily.
Teď místo sněhu hrady z písku jsou.
Vločky písku, zrnka sněhu,
vzpomínky zaváté jsou.

Tvá slova sněhem kličkují
jako vločky větrem hnané.
Nemůžeš říct, jak to dopadne,
když vločka na zem dopadne.
Víš, proč jsou slzy slané?

[zpět](#)

[zpět](#)

Díky životě za inspiraci, která nekončí...